

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSR del. Zygmunt Drożdżejko

Protokolant: Karolina Lipka

po rozpoznaniu w dniu 14 lipca 2016 r. w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa **J. K.**

przeciwko (...) **Spółka Akcyjna w W.**

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) Spółka Akcyjna w W. na rzecz powódki J. K. kwotę 11 000 zł (jedenaście tysięcy złotych) tytułem zadośćuczynienia z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia 10.01.2013 r. do dnia 31.12.2015 r., a od dnia 01.01.2016 r. do dnia zapłaty w wysokości ustawowej za opóźnienie;

II. zasądza od strony pozwanej (...) Spółka Akcyjna w W. na rzecz powódki J. K. kwotę 450 zł (czterysta pięćdziesiąt złotych) tytułem odszkodowania z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia 05.07.2013 r. do dnia 31.12.2015 r., a od dnia 01.01.2016 r. do dnia zapłaty w wysokości ustawowej za opóźnienie;

III. w pozostałej części powództwo oddala;

IV. nakazuje ściągnąć od powódki J. K. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Krakowie kwotę 181,41 zł (sto osiemdziesiąt jeden złotych i czterdzieści jeden groszy) tytułem kosztów sądowych;

V. nakazuje ściągnąć od strony pozwanej (...) Spółka Akcyjna w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Krakowie - z zasądzonych w punkcie I roszczenia - kwotę 3 833 zł (trzy tysiące osiemset trzydzieści trzy złote) tytułem kosztów sądowych;

VI. nakazuje ściągnąć od strony pozwanej (...) Spółka Akcyjna w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Krakowie kwotę 824,25 zł (osiemset dwadzieścia cztery złote i dwadzieścia pięć groszy) tytułem kosztów sądowych;

VII. zasądza od powódki J. K. na rzecz strony pozwanej (...) Spółka Akcyjna w W. kwotę 2 664 zł (dwa tysiące sześćset sześćdziesiąt cztery złote) tytułem wynagrodzenia pełnomocnika.

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 14 lipca 2016r.

Powód J. K. wystąpiła przeciwko (...) S.A. w W. z pozwem o:

- 1. zasądzenie kwoty 66 000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10.01.2013r.;**
- 2. zasądzenie kwoty 6500 zł. tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwu;**
- 3. zasądzenie renty w wysokości 1300 zł miesięcznie począwszy od 10 stycznia 2013r. wraz z odsetkami na wypadek opóźnienia w terminie płatności;**
- 4. zasądzenie kosztów procesu**

W uzasadnieniu zostało wskazane, że powódka podczas wysiadania z autobusu doznała obrażeń. Wsiadając jej część garderoby została przytrzaśnięta przez drzwi autobusu. Straciła równowagę i upadła. Doznała licznych obrażeń, które spowodowały liczne konsekwencje w jej życiu. Musiała przystosować łazienkę do jej potrzeb.

Powódka krzywdę wyceniła na kwotę 100 000 zł. Wyplacono jej 14 000 zł i dochodzi różnicy tj.66 000 zł.

Jeżeli chodzi o szkodę to w jej zakres wchodzi zakup pieluchomajtek, których cena wynosi 40 zł za paczkę i używała ich przez okres ok.5 miesięcy, koszty rehabilitacji. Ponadto musiała zakupić balkonik do chodzenia – 150 zł, kule – 100 zł, koszt leków – 200 zł miesięcznie. Przebudowa wanny na prysznic kosztowała – 3600 zł, w tym zakup kabiny prysznicowej 2 600 zł.

strona pozwana pozostawiła ciało obce po operacji u powoda co było źródłem drastycznego

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa. Przyznała zakwestionowała przebieg wypadku. Zakwestionowała również wysokość żądań.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka J. K. ma 86 lat. W chwili wypadku miała 82 lata. W dniu 20.02.2012r. powódka jechała autobusem (...) po ul. (...) w K.. Autobus zatrzymał się na przystanku (...). Na tym przystanku wydzielona jest zatoka, przy czym kierowca nie zatrzymał się bezpośrednio przy krawężniku, ponieważ była bryza śniegu i nie można było podjechać. Powódka wysiadała i miała zajęte obie ręce w których trzymała siatki. Zanim całkowicie i bezpiecznie opuściła pojazd kierowca zamknął drzwi i drzwi przytrzasnęły jej płaszcz lub ją potraściły. Powódka straciła równowagę, upadła i wsunęła się pod autobus. Autobus nie był w ruchu jak powódka wysiadała.

Powódka przed wypadkiem była osobą sprawną, ale była poważnie chora i jej stan zdrowia był zły. Również jej mąż poważnie choruje. Powódka wskutek wypadku nie doznała żadnych zmian w sferze psychicznej z punktu widzenia psychiatrycznego. Z punktu widzenia psychologa występują nieprawidłowości w funkcjonowaniu psychicznym, które są konsekwencją wypadku. Powódka nie korzystała z porad psychologa i psychiatry.

Powódka wskutek wypadku doznała złamania podkrętarzowego lewej kości udowej (złamanie lewej kości udowej). Doznała 15 % trwałego uszczerbku na zdrowiu. Przez ok. 1 miesiąc powódka odczuwała silny ból, który stopniowo malał. Przez okres około 6 miesięcy od wypadku, powódka, w różnym stopniu, była zależna od osób trzecich. Początkowo całkowicie, a potem stopniowo coraz mniej. W związku z urazami wypadkowymi powódka nie przechodziła żadnej rehabilitacji, iż uwagi na inne schorzenia prawdopodobnie nie będzie przechodzić. Jeżeli powódka nie miała prysznicza tylko wannę to koniecznym było przystosowanie łazienki i zamiana wanny na prysznic.

Ostateczne stanowisko w sprawie roszczeń pozwany zajął w piśmie z dnia 10.01.2013r.

Dowód: zeznania świadka L. G. k.103, zeznania świadka H. K. k.104-105, częściowo zeznania świadka K. B. k.103-104, częściowo zeznania powódki J. K. k.104, częściowo opinia biegłego ds. rekonstrukcji k. 194-213, 246, opinia biegłego chirurga i ortopedy k.168-171, opinia biegłego psychiatry k.230-233, opinia biegłego psychologa k.261-269, pismo pozwanego k.22.

Ocena dowodów

Co do czasu i sposobu zamknięcia drzwi.

W tym zakresie sąd nie dał wiary zeznaniom świadka K. B., a dał wiary zeznaniom powódki. Na wstępie należy zaznaczyć, że K. B. był kierowcą, który zamykał drzwi. Zatem jest on zainteresowany zmniejszeniem swojej odpowiedzialności za wypadek. Nie jest to osoba całkowicie niezaangażowana. Zasady doświadczenia życiowego wskazują, że kierowcy komunikacji miejskiej zachowują się bardzo różnie, a czasami wręcz nieodpowiedzialnie. Dotyczy to właśnie zamykania drzwi. Kierowcy spiesząc się zamykają drzwi nie upewniwszy się czy ludzie bezpiecznie opuścili pojazd i czy wszyscy wysiedli, którzy chcą wysiąść. W przedmiotowej sprawie zachowanie kierowcy, w świetle przebiegu całego zdarzenia, jest wysoce kontrowersyjne. Otóż bezspornym jest, że powódka wpadła pod autobus. Bezspornym jest, że kierowca zamknął drzwi. Spór dotyczył tylko tego czy przytrzymała płaszcz powódki. Oznacza to, że zamknięcie drzwi i opuszczenie pojazdu przez powódkę było „na styku”. To czyni wersję powódki dużo bardziej prawdopodobną. Kierowca powinien zamknąć drzwi dopiero w momencie jak pasażer w sposób zdecydowany opuści autobus i oddali się od niego na taką odległość, że nie będzie żadnych wątpliwości, że nie przytrzyma pasażera. Wiarygodności zeznań powódki nie odbiera również jej zeznanie, że „czuła jakby autobus był w lekkim ruchu”. W świetle opinii biegłego o całej sytuacji nie jest to możliwe, ponieważ nie pozwala na to system zabezpieczeń, a ponadto gdyby tak było to prawdopodobnie powódka by zginęła. Tym niemniej są to tylko odczucia powódki. Powódka miała takie wrażenie, powódka nie twierdziła, że tak było. Czasami można odnosić wrażenie, że coś istnieje, coś się dzieje, a to jednak nie ma miejsca. Biegły do spraw rekonstrukcji zdarzenia wskazał we wniosku, że drzwi nie przytrzymały płaszcza powódki (pkt 4 wniosków), ale nie wiadomo skąd biegły wysunął taki kategoriyczny wniosek, skoro na str. 6 opinii wskazuje, że nie można tego wykluczyć. Ponadto biegły w trakcie eksperymentu przyjął, że mógł być to gruby płaszcz i w trakcie zamykania włożył czapkę (miała ona odpowiadać grubości płaszcza) i drzwi się zamknęły, a kierowca miał sygnał, że drzwi są zamknięte (str.7 opinii). Mogło więc być tak, że drzwi przytrzymały płaszcz i powódka upadając wyszarpnęła płaszcz z drzwi. Należy również podkreślić, że biegły analizując całą sytuację wskazał, że drzwi mogły uderzyć powódkę, przez co straciła ona równowagę.

Co do kosztów leków i przerobienia łazienki.

Sąd nie dał wiary zeznaniom powódki co do faktu przerabiania łazienki. Powódka nie przedłożyła żadnych rachunków. Nie wiadomo więc kiedy nastąpiła przeróbka. Wszak powódka i jej mąż są osobami starszymi i schorowanymi, a więc nie można wykluczyć, że ewentualna przeróbka miała miejsce już znacznie wcześniej. Co więcej koszt kabiny prysznicowej – 2600 zł – budzi wątpliwości, albowiem zwykle kabiny można zakupić po cenie ok. 1000 zł.

Co do pozostałych okoliczności

Sąd dał wiary zeznaniom świadków i powódki, albowiem na te okoliczności ich zeznania nie były sprzeczne i wzajemnie się uzupełniały. Wprawdzie wyciągnięte wnioski przez świadków nie znalazły pełnej akceptacji sądu, ale ocena zeznań dotyczy faktów, a nie wyciąganych przez nich wniosków.

Sąd w pozostałym zakresie uznał opinię biegłego ds. rekonstrukcji za przekonującą. Również pozostałe opinie sądu uznał za przekonujące. Wyciągnięte wnioski są spójne i logiczne.

Sąd dał wiary dokumentom albowiem nikt nie kwestionował ich prawdziwości.

Sąd zważył, co następuje:

Pozew jest uzasadniony, ale nie w pełnej wysokości.

1.

Odpowiedzialność strony pozwanej jako ubezpieczyciela, nie była kwestionowana. Kwestionowane były okoliczności, w jakich doszło do zdarzenia, wysokość zadośćuczynienia, wysokość odszkodowania i zasadność renty.

Podstawę odpowiedzialności stanowi art. 436 § 1 kc w związku z art. 435 § 1 kc, art. 444§1 i2, art. 445 § 1 kc, art. 361 § 1 kc oraz art. 822 § 1, § 2 i § 4 kc.

Art. 435 § 1. Prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba, że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Art. 436. § 1. Odpowiedzialność przewidzianą w artykule poprzedzającym ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Jednakże gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny.

Art. 444. § 1. W razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu.

§ 2. Jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty.

informacje o jednostce

orzeczenia sądów

tezy z piśmiennictwa

pisma urzędowe

komentarze praktyczne

komentarze

monografie

wzory i zestawienia

procedury

Art. 445. § 1. W wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Art. 361. § 1. Zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła.

Art. 822. § 1. Przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

§ 2. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia.

§ 4. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

2.

Odpowiedzialność z art. 436 § 1 kc zachodzi wówczas, kiedy pojazd znajdował się w ruchu. Poprzez ruch pojazdu mechanicznego, a szczególności autobusu komunikacji publicznej, należy uznać sytuację w której pojazd się zatrzymuje, pozostaje włączony silnik, pasażerowie opuszczają lub wsiadają do pojazdu i zamykane są drzwi. Za zdarzenie w ruchu pojazdu należy uznać sytuację, w której pasażer doznaje urazu i pozostaje to w adekwatnym związku przyczynowym z wsiadaniem lub wysiadaniem np. w sytuacji gdy zostanie potrącony przez drzwi lub przytrzaśnięta zostaje jego odzież. Należy podkreślić, że drzwi są zamykane i otwierane za pomocą sił przyrody.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego do zdarzenia doszło podczas ruchu pojazdu, w trakcie wysiadania przez powódkę. Jej płaszcz został przytrzaśnięty lub została lekko potrącona przez drzwi co wytrąciło ją z równowagi, upadła i złamała kość udową.

Z tego względu należy uznać, że pozwany odpowiada na zasadzie ryzyka za przedmiotowe zdarzenie.

3.

W przedmiotowej sprawie sporna była również wysokość zadośćuczynienia.

orzeczenia sądów

orzeczenia administracji

tezy z piśmiennictwa

komentarze praktyczne

komentarze

monografie

wzory i zestawienia

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego doszło do uszkodzenia ciała powódki.

Wysokość zadośćuczynienia zależy od uznania sędziowskiego. Uznanie to jednak nie może przybierać cech dowolności. Przy określaniu wysokości zadośćuczynienia należy uwzględnić wszelkie okoliczności. Przyznana kwota nie powinna rażąco odbiegać od wysokości kwot zasądzanych w analogicznych sytuacjach. Powinna ona być ekwiwalentem doznanych cierpień fizycznych i psychicznych. Ponadto musi być realnym zadośćuczynieniem, a nie symbolicznym. Musi ono odpowiadać aktualnej sytuacji ekonomicznej w kraju. Nie bez znaczenia pozostaje również zachowanie sprawcy, które może pogłębić poczucie krzywdy. Należy jednak mieć na uwadze fakt, że każdy przypadek jest indywidualny i żadne kryterium nie może być stosowane mechanicznie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8 kwietnia 2009 r.; I ACa 252/2009; LexPolonica nr 2521634; wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 10.05.2001r.; sygn. akt II Aka 81/01; OSA 2001/12/96; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.07.2000r.; sygn.

akt II CKN 1119/98; LEX nr 50884; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 03.02.2000r.; sygn. akt I CKN 969/98; LEX nr 50824; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10.08.1999r.; sygn. akt II UKN 681/98; OSNAP 2000/16/626; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 18.09.1995r.; sygn. akt I ACr 393/95; OSA 1995/9/66; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 03.11.1994r.; sygn. akt III APr 43/94; OSA1995/5/41; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 09.04.1991r.; sygn. akt I ACr 53/91; OSA1992/5/50; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22.04.1985r.; sygn. akt II CR 94/85; LEX nr 8713; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22.03.1978r.; sygn. akt IV CR 79/78; LEX nr 8087; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 09.01.1978r.; sygn. akt IV CR 510/77; OSNCP 1978/11/210).

Sąd Okręgowy podziela te poglądy.

Sąd uznał, że właściwa kwota zadośćuczynienia to 25 000 zł. Z uwagi na fakt, że powódce wypłacono zadośćuczynienie w wysokości 14 000 zł, sąd zasądził 11 000 zł.

Z uwagi na fakt, że zadośćuczynienie jest rekompensatą za całą krzywdę, za tą wymierną jak i za tą niewymierną, to sąd wyliczając wysokość zadośćuczynienia wziął pod uwagę, że w przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z dwojakim rodzajem krzywdy. Pierwszy rodzaj to krzywda fizyczna związana z uszczerbkiem na zdrowiu, a druga są to doznane cierpienia psychiczne.

Jeżeli chodzi o uszczerbek na zdrowiu to nie jest on duży. Powódka w zasadzie doznała tylko złamania kości udowej, co spowodowało 15 % długotrwały uszczerbek na zdrowiu. Sąd uwzględnił w zasadzie z tego powodu powróciła do zdrowia. Również sąd uwzględnił problemy psychiczne wynikające z opinii biegłego psychologa. Należy jednak wskazać, że te problemy nie są zbyt duże skoro powódka nie korzystała z pomocy ani psychologa, ani psychiatry.

Należy tutaj podkreślić, że powódka jest osobą schorowaną i starszą. Biorąc powyższe pod uwagę należy stwierdzić, że kwota 25 000 zł. zadośćuczynienia jest w pełni uzasadniona.

4.

Sąd zasądził odszkodowanie w wysokości 450 zł. Sąd uwzględnił tutaj:

a) koszty pieluchomajtek, przyjmując, że potrzebne były przez 5 miesięcy, jednak paczka na miesiąc, koszt jednej paczki to 40 zł. W sumie daje to kwotę 200 zł (40x5).

b) koszt zakupu balkonika 150 zł;

c) koszt zakupu kul 100 zł.

Jeżeli chodzi o literę a) to powódka przez pierwszy okres nie była w stanie zadbać o siebie, a zatem były one konieczne.

Jeżeli chodzi o literę b) i c) to nie powinno budzić wątpliwości, że w wieku powódki był ten sprzęt potrzebny.

Wprawdzie brak jest tutaj rachunków, ale zasadność tych rzeczy nie budzi wątpliwości, a wskazane ceny mieszczą się w granicach rozsądku. Zatem sąd ustalił ta kwotę na zasadzie art. 322 kpc.

Pozostałych kosztów sąd nie uwzględnił. Co do kosztów przystosowania łazienki to konieczność przystosowania (zamiany wanny na prysznic) nie budziła wątpliwości. Jednakże powódka w żaden sposób nie wykazała, że faktycznie je poniosła. Nie przedstawiła żadnych rachunków. Nie wykluczone, że łazienka powódki już była przystosowana w ten sposób. Wszak zarówno powódka jak i jej mąż są osobami schorowanymi.

Co do leków to również powódka nie wykazała ani kosztów, ani faktu ich poniesienia. Co więc biegły nie wskazuje, aby powódka musiała zażywać jakiegokolwiek leki, które związane byłyby ze złamaną kością udową. Owszem powódka zażywa leki, ale związane są one z innymi chorobami, za które pozwany nie odpowiada.

Brak podstaw do zasądzenia kosztów rehabilitacji, ponieważ powódka nie przechodziła żadnej rehabilitacji związanej ze złamaniem.

5.

Roszczenie o rentę nie jest uzasadnione. Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego złamanie uległo zrośnięciu, a więc powódka nie utraciła całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej, jak również nie zwiększyły się jej potrzeby, ani też nie zmniejszyły się jej widoki powodzenia na przyszłość. Problemy powódki wynikają nie z powodu złamania, ale z powodu jej innych schorzeń i wieku. Należy po raz kolejny podkreślić, że pozwany odpowiada jedynie za złamanie kości udowej, a nie za cały stan jej zdrowia.

6.

Termin naliczania odsetek w punktach I i II wyroku,

Podstawę zasądzenia odsetek stanowi art. 481 kc.

W punkcie I sąd zasądził odsetki od dnia 10.01.2013r. albowiem od tego dnia odsetki stały się wymagalne. W tym dniu pozwany dał odpowiedź o ostatecznym stanowisku (k.22). Zatem w tym dniu mógł już podjąć prawidłową decyzję.

W punkcie II sąd zasądził odsetki od dnia 5.07.2013r., albowiem tak domagał się powód, a mianowicie powód domagał się odsetek od dnia doręczenia pozwu, co nastąpiło właśnie w dniu 5.07.2013r. (k.70). Tutaj należy podkreślić, że roszczenia odszkodowawcze były zgłaszane również wcześniej i również odmówiono odszkodowania w piśmie z dnia 10.01.2013r.

7.

Brak jest podstaw do uznania przyczynienia się powódki. Powódka zachowywała się normalnie. Nie jest czymś niezwykłym i negatywnym, że pasażerowie mają siatki i zajęte ręce. Również osoby starsze mają prawo robić zakupy i nosić siatki. Jest to zupełnie normalna sytuacja. Powódka przewróciła się nie dlatego, że jest słaba i starsza, ale dlatego, że kierowca nieprawidłowo zamykał drzwi. Dlatego właśnie tak ważnym i istotnym jest, aby kierowcy zamykając drzwi zachowywali szczególną ostrożność i zamykali je nie od razu, jeszcze w trakcie wychodzenia pasażerów, ale dopiero w momencie jak pasażerowie oddalą się na dwa, trzy metry od autobusu.

8.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na zasadzie art. 100 kpc.

Wartość przedmiotu sporu wynosiła 88 100 zł.

Powódka wygrała co do kwoty 11 450 zł, a przegrała co do kwoty 76 650 zł. czyli relacja wygranej/przegranej wynosi 13/87 %. Zatem w takim zakresie powódka i pozwany ponoszą koszty.

W skład kosztów sądowych wchodzi opłata od pozwu 3 833 zł (5 % z 76650) oraz wydatki 1681,41 zł (87 % z 1932,66 zł – wydatki poniesione w sprawie).

Powódka uiściła zaliczkę na poczet opinii biegłego w wysokości 1500 zł, a zatem z tytułu wydatków ma do uzupełnienia kwotę 181,41 zł i tą kwotę sąd nakazał ściągnąć – w punkcie IV wyroku - na podstawie art. 113 ustawy „o kosztach sądowych w sprawach cywilnych”.

Powódka zwolniona była od opłaty od pozwu, a zatem sąd nakazał ściągnąć tą kwotę od pozwanego, ale z zasądzonych w punkcie I roszczenia (punkt V wyroku) – na zasadzie art. 113 ustawy „o kosztach sądowych w sprawach cywilnych”.

Pozwanego obciąża kwota 824,25 zł w skład której wchodzi opłata od pozwu w wysokości 573 zł (5 % z 11450) i wydatki 251,25 zł (13 % z 1932,66). O tych kosztach sąd orzekł w punkcie VI wyroku na zasadzie art. 113 ustawy „ o kosztach sądowych w sprawach cywilnych”.

O kosztach wynagrodzenia pełnomocnika sąd orzekł w punkcie VII wyroku. Stawka wynagrodzenia wynosiła 3600 zł. - §6.6) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. „w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu” w związku z § 21 Rozporządzenia Ministra sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. „w sprawie opłat za czynności radców prawnych”

Powódce należy się zwrot wynagrodzenia adwokata w wysokości 468 zł (13 % z 3600).

Pozwanemu należy się zwrot wynagrodzenia adwokata w wysokości 3132 zł (87 % z 3600).

Po potrąceniu zostaje wynagrodzenie dla strony pozwanej w wysokości 2664 zł (3132-468).

Opłatę od pełnomocnictwa sąd wzajemnie zniósł.

Mając powyższe na uwadze orzec należało jak w sentencji wyroku.